

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **P. S.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, č. j. 1651/DS/2016,
JID: 69221/2016/KUUK/Hyk,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 4. 2016, č. j. 1651/DS/2016, JID: 69221/2016/KUUK/Hyk, **se zrušuje pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 4. 2016, č. j. 1651/DS/2016, JID: 69221/2016/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, správního oddělení (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

„správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 9. 2015, č. j. MmM/103461/2015/OSČ-P/PŠ, sp. zn. OSČ-Př/075698/2138/2015/PŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 6. 2015 v 9:57 hodin, na silnici č. I/13 v okrese Most u autobusových zastávek u DTS Vrbenský, ve směru Most - Chomutov, řídil motorové vozidlo tov. zn. Kia Cee'd, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 64 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 61 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Prvního pochybení se správní orgány dopustily tím, že měření rychloměrem bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, přičemž samotný Návod k obsluze byl použit jako podklad k vydání rozhodnutí, se kterým ale neměl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k němu. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť právě na základě Návodu k obsluze se měl žalovaný vypořádat se zásadní žalobcovou námitkou. Správně uvedeným nepochybně souvisí neprovedení výsledku zasahujících policistů, neboť v důsledku vzniklého rozporu v neprovedení Návodu k obsluze i nadále zůstala pochybnost o spáchání přestupku. Z ověřovací listiny rychloměru nelze dovodit, že proškolený policista opravdu použil měřící zařízení v souladu s Návodem k obsluze. Dále pak žalobce namítal nedostatečné vypořádání žalovaného týkající se nevhodně vybraného místa k měření rychlosti. Žalobce se domnívá, že žalovaný se s uvedeným tvrzením nikterak nevypořádal, nýbrž rezignoval na její věcný přezkum. Pokud žalovaný námitce neporozuměl, měl využít ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a vyzvat žalobce k jejímu vyjasnění, což však neučinil.
3. V další části žaloby žalobce namítal neuvedení bodového hodnocení ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Záznam počtu bodů v registru řidičů je vázán na právní moc rozhodnutí a tak by v něm nepochybně měla tato skutečnost být uvedena, zvláště pak, když jde o druh sankce. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále pak postrádá formu zavinění. Žalobce si je vědom, že v době vydání zmíněného rozhodnutí neměly správní orgány povinnost tuto skutečnost uvádět, nicméně je přesvědčen, že žalovaný již tuto povinnost měl a proto měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně opravit nebo zrušit. Z takto uvedeného není možné jednoznačně predikovat, zdali jde o úmyslné či nedbalostní zavinění, což může mít dopad na výše uvedené bodové hodnocení, což by mu v případě změny bodového systému znemožnilo dosažení změny. Žalobce dále pak poukázal na skutečnost, že výrok rozhodnutí je opřen o ust. § 125c odst. 4 písm. f), na jehož základě byla žalobci ukládána pokuta, a to i přesto, že v době vydání napadeného rozhodnutí toto ustanovení neexistovalo. Je pravdou, že existovalo v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně jak již žalobce uvedl výše, zastává názor, kdy je žalovaný vázán právním stavem ke dni vydání jeho rozhodnutí a tak měl nepochybně vydané rozhodnutí změnit nebo zrušit.
4. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž není možné zjistit, v jaké formě zavinění se žalobce přestupku dopustil, natož pak úvahy, na jejichž základě žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dospěl k závěru, že přestupek spáchal právě žalobce. Správní orgán vůbec neuvažovaly nad tím, zda byly naplněny jednotlivé znaky forem zavinění, což způsobuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť žalobci nebylo prokázáno naplnění subjektivního znaku přestupku. Žalobce přestupek kladený mu za vinu nespáchal úmyslně, ale v nedbalosti, když nevěděl a ani nemohl vědět, že se pohybuje v úseku kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod., neboť měl za to, že tato rychlost byla ukončena nejbližší křižovatkou. V úseku kde mu byla změřena rychlost, tak byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 90 km/hod. Žalobce navíc namítá, že nemohl vědět, že předmětná komunikace, nebyla silnicí II. třídy, ale pouze účelovou komunikací. Navíc zdůraznil, že v žádném případě nemohl stihnout zrychlit na uváděnou rychlost 61 km/hod, ale jel rychlostí 55 km/hod.

5. Dalším žalobním bodem žalobce zpochybnil naplnění znaku materiální pravdy přestupku, protože se jím správní orgán I. stupně nikterak nezabýval. Žalovaný rovněž pochybil, když žalobci nesdělil jméno osoby oprávněné rozhodovat v odvolacím řízení, ačkoli o to zástupce žalobce výslovně požádal. Žalobce tuto informaci legitimně očekával, aby mohl případně vznést námitku podjatosti, což byl ostatně důvod, proč vyčkával s doplněním odvolání, poněvadž mohl očekávat podjatost, čímž by hypoteticky podjaté osoby seznamoval s jeho argumentací. Postup žalovaného, který pouze odkázal na své internetové stránky, považuje za nedostatečný, protože v takovém případě by byl žalobce nucen zkoumat podjatost ke všem úředníkům zpracovávajícím přestupkovou agendu. Závěrem pak žalobce zpochybnil i uloženou sankci, jelikož správní orgán I. stupně výslovně neurčil, která kritéria přisoudil žalobci k tíži a která naopak v jeho prospěch. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí přihlédl k řidičské minulosti žalobce, aniž by uvažoval o možnosti využití institutu zahlazení. Správní orgán rovněž neuvedl, jak dospěl k závěru, že jím zvolená výše sankce je adekvátní. Na podporu všech svých tvrzení žalobce poukázal na rozsáhlý výčet rozsudků Nejvyššího správního soudu. S ohledem na výše uvedené tak žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vypořádaly s námitkami žalobce, přičemž uvedl, že žalobcem zmíněný Návod k obsluze nebyl součástí podkladů k vydání rozhodnutí a proto nebylo nutné s ním žalobce seznamovat. K jednotlivým žalobním bodům uvedl následující. Bodový postih je realizován záznamem bodů v registru, který obstarává příslušný obecní úřad s rozšířenou působností po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Není proto možné vyslovovat bodový postih již ve výroku rozhodnutí o přestupku. Ke spáchání přestupku došlo před nabytím účinnosti novelizace zákona o přestupcích, tedy dne 14. 6. 2015, čímž správnímu orgánu I. stupně nevznikla povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění. Pro vyslovení viny není podstatné, zda se žalobce dopustil přestupku úmyslným jednáním či opomenutím, nýbrž zda byl přestupek prokázán. K neexistenci ustanovení, na jehož základě byla žalobci uložena pokuta, žalovaný uvedl, že k pozměnění tohoto ustanovení došlo až po datu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobcovu námitku tak shledal neopodstatněnou, zvláště pak když žalovaný nerozhoduje o výši sankce, ale pouze přezkoumává její správnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Ke spáchání přestupku došlo u autobusových zastávek na silnici č. I/13, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Překročením nejvyšší povolené rychlosti byl nepochybně naplněn formální znak zákonem označeného přestupku. Správní orgány jsou v takových případech povinny zkoumat způsob a intenzitu spáchání protiprávního jednání, včetně důsledků, které mohly mít dopad na zákonem chráněný zájem. Materiální stránka přestupku byla rovněž naplněna, právě proto, že byla významně překročena nejvyšší povolená rychlost, což samo o sobě porušuje veřejný zájem na dodržování pravidel silničního provozu. Žalobcovo tvrzení o nedostatečném povědomí druhu pozemní komunikace žalovaný označil za účelové, jelikož za pomoci aplikace Google – streetview a přiložené fotodokumentace je zřejmé, že křižovatka byla označena značkou P1 (křižovatka s vedlejší pozemní komunikací), nicméně rychlost byla změřena ještě v působnosti dopravní značky upravující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/hod.
8. Není pravdou, že žalovaný nereagoval na žádost žalobce o sdělení jména osoby oprávněné rozhodovat v odvolacím řízení, ba právě naopak poskytl odkaz na oficiální webové stránky žalovaného, kde je uveden jmenovitý přehled všech oprávněných osob oddělení dopravně správních agend. Žalovaný v chování žalobce spatřuje pouze obstrukční snahu bezdůvodně namítat podjatost úředních osob. Navíc žalovaný poznamenal, že žalobce měl postupovat v souladu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu a podat plnohodnotné odvolání s námitkami včetně oficiální žádosti o sdělení jména, příjmení a služebního označení osoby oprávněné úřední osoby. Závěrem se žalobce vypořádal s námitkou týkající se výše sankce, přičemž uvedl, že zákon umožňuje za tento druh přestupku uložit peněžní sankci v rozmezí 1 500 Kč – 2 500 Kč, s tím že od uložení sankce není možné upustit. Žalovaný se domnívá, že uložená sankce plně odpovídá okolnostem projednávaného případu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně stejně jako napadené rozhodnutí byla vydána v souladu splatnou právní úpravou, přičemž vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

9. V následně učiněné replice žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného o skutečnosti, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování nebral Návod k obsluze, jakož to podklad pro vydání rozhodnutí, poněvadž s odkazem na jeho obsah vyvrací žalobcovu zásadní námitku týkající se chybně provedeného měření. Žalobce nesouhlasí ani s nadbytečností výsledku zasahujících policistů, když žalobce zcela očividně zpochybnil jejich postup. Mimo to se žalovaný nikterak nevyjádřil k námitce nedostatečného určení a zdůvodnění formy zavinění nejen ve výroku, ale i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce tak oprávněně předpokládá, že žalovaný tyto námitky plně uznává. Dále pak uvedl, že není pravdou, že by měření bylo provedeno před křižovatkou, ale bylo tomu právě naopak, což prokazuje přiložený snímek místa měření. Tato skutečnost potvrzuje žalobcův předpoklad o nedostatečném zjišťování povědomí o druhu pozemní komunikace, jež se nacházela v předmětné křižovatce. Závěrem žalobce zmínil, že v žádném případě nemohlo dojít k naplnění materiální stránky přestupku, neboť došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti pouze o 11 km/hod.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 6. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Most, dopravního inspektorátu, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 14. 6. 2015 kolem desáté hodiny, na silnici č. I/13 u autobusových zastávek před křižovatkou se soukromou p. k. č. 01314 ve směru Most - Chomutov, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky KIA Cee'd, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. byla naměřena rychlost 64 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 61 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku, osvědčení, ověřovací list a výpis z evidence řidičů, kde má žalobce evidovány již tři záznamy, přičemž dvakrát šlo o přestupky za překročení nejvyšší povolené rychlosti.
12. Dne 31. 8. 2015 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo za účasti zástupce žalobce, který uvedl, že žalobce si není vědom toho, že by se dopustil přestupkového jednání a je přesvědčen, že měření proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze v důsledku reflexe vyvolané vlivem prostředí. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchání přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče, mapy z aplikace Google - streetview a v neposlední řadě bylo provedeno studium fotodokumentace.
13. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a posléze ústního jednání, správní orgán I. stupně dne 8. 9. 2015 vydal rozhodnutí č. j. MmM/103461/2015/OSČ-P/PŠ, sp. zn. OSČ-Př/075698/2138/2015/PŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Zástupce žalobce podal včasné blanketní odvolání, které však přes řádnou výzvu doručenou mu prostřednictvím datové zprávy dne 16. 10. 2015, nikterak nedoplnil. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
14. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce nedostatečného zdůvodnění naplnění materiální stránky přestupku, neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i v odůvodnění téhož rozhodnutí, neexistence právního ustanovení, podle něž byla žalobci ukládána sankce, neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí, nedostatečné zdůvodnění druhu a výše sankce, nepřihlédnutí k institutu zahlazení odsouzení, neposkytnutí informací o osobě oprávněné rozhodovat v odvolacím řízení, použití Návodu k obsluze jako podkladu k vydání rozhodnutí aniž by s ním byl žalobce seznámen, neprovedení výslechu zasahujících policistů a v neposlední řadě chybně provedeného měření. Na tomto místě soud předepisuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první žalobcoví námitky má klíčový význam dikce ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jenž říká, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
16. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce svým chováním naplnil všechny znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu, tj. nejen jeho formální stránku, ale rovněž i materiální stránku. Žalobce nerespektoval dopravní značení, čímž porušil pravidla silničního provozu, když při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost o 11 km/hod. Svým jednáním tak nepochybně významným způsobem ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se nepochybně dopustil pro společnost škodlivého jednání, čímž byla dle názoru správního orgánu I. stupně naplněna materiální stránka přestupku. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz)
17. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Pokud tedy řidič motorového vozidla nerespektuje dopravní značení a překročí nejvyšší povolenou rychlost, neoddiskutovatelně ohrožuje nejen sebe, nýbrž i ostatní účastníky silničního provozu. Přitom právě ochrana ostatních účastníků silničního provozu představuje zmíněný veřejný zájem, kvůli němuž musí být pravidla silničního provozu dodržována. Postupovala-li žalobce v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnil tím formální znaky skutkové podstaty přestupku ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, za nějž byl postižen, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. V daném případě však správní orgán I. stupně nezjistil existenci rozhodných skutečností, jež by snižovaly nebezpečnost žalobcova jednání. Mimo to žalobce ani nic takového netvrdil. Žalobce tak svým jednáním naplnil formální i materiální znaky skutkové podstaty přestupku a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobce uznaly vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Soud tak námitku žalobce neshledal důvodnou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. V další námitce žalobce namítal neuvedení formy zavinění ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
19. Dle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
20. Zákon o přestupcích, a to konkrétně ust. § 77, bylo zákonem č. 204/2015 Sb., s účinností od 1. 10. 2015, pozměněno a doplněno o povinnost správního orgánu nově uvést ve výrokové části i formu zavinění. Dosavadní právní úprava uváděla formu zavinění ve výrokové části pouze u přestupků spáchaných úmyslně a za předpokladu, že je tato forma vyžadována. Novou právní úpravou mělo dojít ke sjednocení této uváděné skutečnosti, a to tak, že výrok rozhodnutí bude obsahovat jednoznačné vyjádření formy zavinění u všech přestupků, nikoli pouze u přestupků spáchaných úmyslně. Je proto pravdou, že v souladu s přijetím zákona č. 204/2015 Sb., musí výroková část obsahovat žalobcem zmíněnou formu zavinění, nicméně o přestupku bylo správním orgánem I. stupně rozhodováno dne 8. 9. 2015 neboli před účinností novely zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný tak byli vázáni právní úpravou účinnou v době rozhodování, kdy výrok rozhodnutí musel obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Z přechodných ustanovení ke zmíněné novele zákona vyplývá, že všechna řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zmíněné novely, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud s ohledem na výše uvedené tak neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s účinnou právní úpravou a zároveň dospěl k závěru, že výroková část zcela naplňuje požadavky ust. § 77 zákona o přestupcích, neboť obsahuje právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.
21. S právě uvedeným pak souvisí i žalobcová námitka týkající se výslovného neuvedení formy zavinění v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak již bylo uvedeno výše, dle právní úpravy účinné v době vydání rozhodnutí byla přestupkům přičítána nedbalostní forma zavinění, která nemusela být nikterak zohledňována a pouze v případech, kdy šlo o formu úmyslného zavinění, musela být tato skutečnost zaznamenána, a to nejen ve výroku rozhodnutí, nýbrž i v jeho odůvodnění. Lze tedy dát za pravdu žalobcovu tvrzení o absenci formy zavinění, nicméně pokud byl přestupek spáchán z nedbalosti a nikoli úmyslu, což byl ostatně i případ žalobce, neměl správní orgán povinnost tuto skutečnost jakkoliv hodnotit a posuzovat v písemném vyhotovení rozsudku, neboť všechny orgány pracující se zákonem o přestupcích takto vymezeným jednáním automaticky přisuzovaly nedbalostní formu zavinění. Žalobcová obava z případné nemožnosti výmazu bodového záznamu v případě změny právní úpravy byla naprosto neopodstatněná. Námitka žalobce tak nebyla shledána důvodnou.
22. Další námitkou žalobce poukázal na neexistenci ustanovení, jímž byla žalobci uložena sankce v době vydání napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Dle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.
24. Odvolací správní orgán přezkoumává soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně a samotného řízení s právními předpisy účinnými v době jeho vydání, a to ve všech řízeních bez ohledu na obsah odvolacích námitek. Odvolací správní orgán tak přezkoumává, zda v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedošlo k vadám v řízení spočívajících v porušení hmotně-právních a procesně-právních předpisů. Z právé uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že žalovaný nebyl oprávněn změnit nebo zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně v důsledku změny právního předpisu a zrušení předmětného ustanovení, na jehož základě bylo rozhodnutí vydáno. Jiná situace by byla v případě, kdy by byl prokázán nesoulad s již neexistujícím právním předpisem, což nebyl daný případ, jelikož správní orgán I. stupně v době vydání rozhodnutí postupoval v souladu s platnou právní úpravou a správně přistoupil k aplikaci ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v otázce vyčíslení sankce. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.
25. K námitce týkající se neuvedení bodové sankce ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud uvádí následující.
26. Dle ust. § 11 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit sankce ve formě napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, propadnutí věci a zákazu pobytu.
27. Sankce představuje právní následek přestupku uložený na základě zákona. Zákonem vymezené sankce jsou represivního, výchovného a preventivního charakteru, přičemž každá z nich je neodmyslitelně spjata s osobou odsouzenou. Ukládání sankcí za přestupky a rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení, neboli zvolení některého zákonem umožněného řešení a rozhodnutí ve vymezených hranicích. Zákon taxativně vymezuje jednotlivé druhy sankcí, které lze rozdělit na sankce majetkové (pokuty a propadnutí věci), omezující (zákaz činnosti a pobytu) a morální (napomenutí). Z právé uvedeného vyplývá, že správní orgán nemá povinnost ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět bodový postih, který bude pachateli přestupku odebrán a zaznamenán v evidenci řidičů. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39 (dostupný na www.nssoud.cz), když uvedl, že „česká zákonná úprava neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění.“ S ohledem na právé uvedené tak soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.
28. Další námitkou žalobce zpochybnil výši uložené sankce, neboť žalovaný pouze využil zákonných mezí, aniž by svůj závěr jakkoliv zdůvodnil a navíc nepřihlédl k možnosti využití institutu zahlazení.
29. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
30. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30 km/hod.

31. Při ukládání sankce za přestupek byl správní orgán I. stupně povinen řídit se ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a zohlednit závažnost spáchaného přestupku, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán stejně jako samotnou osobu pachatele a pohnutku, jež jej k tomuto jednání vedla. Výše ukládané sankce je výsledkem správního uvážení, které je přezkoumatelné v otázce vybočení ze zákonem stanovených mezí. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil mírou závažnosti ohrožení veřejného zájmu, třemi záznamy žalobce v evidenci řidičů, přičemž dva z nich za překročení nejvyšší povolené rychlosti a preventivní funkcí trestu. Soud je toho názoru, že uložená sankce je adekvátní a odpovídá skutečnostem případu. Žalobce jakožto řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost o 11 km/hod. Při řízení motorového vozidla na sebe řidiči berou nemalou odpovědnost nejen za sebe, nýbrž i za chodce a ostatní účastníky silničního provozu. Je pravdou, že žalobce v daném případě překročil nejvyšší povolenou rychlost na úseku, kde nejsou přechody, ale zároveň v blízkosti autobusových zastávek a přilehlé továrny plné zaměstnanců dopravujících se do práce. Svým jednáním tak ohrozil nejen je, nýbrž i ostatní řidiče, když neuváženě řídil motorové vozidlo.
32. Z výpisu evidence karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti třikrát trestán za přestupek v souvislosti s řízením motorového vozidla, kdy dva z těchto přestupků byly spáchány v rámci překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neměl k trestům z minulosti přihlížet a klást mu je k tíži. Soud s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí, neboť správnímu orgánu žádné zákonné ustanovení nezakazuje, aby při hodnocení osoby žalobce přihlédl k přestupkům jím spáchaných v minulosti, za něž mu byly pravomocně uloženy sankce a na základě těchto okolností vyvodil příslušné závěry, týkající se sklonu opakovaně porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek Krajského osudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgán I. stupně při stanovování výše sankce tak adekvátně reagoval na skutečnost, že žalobce opakovaně překročil nejvyšší povolenou rychlost. S ohledem na výše uvedené soud shledal výši sankce přiměřenou a dostatečně zdůvodněnou. Žalobcova námitka tak není důvodná.
33. Dále pak žalobce spatřoval pochybení na straně žalovaného, když jej neinformoval o oprávněné úřední osobě, jež měla rozhodovat o jím podaném odvolání.
34. Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
35. Z právě uvedeného vyplývá, že smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Správní orgán má proto povinnost informovat účastníka řízení o oprávněných osobách pokud o to požádá. Žalovaný zaslal odkaz na veřejně dostupné oficiální webové stránky Krajského úřadu Ústeckého kraje, avšak odkaz na seznam osob, ze kterého není jasné patrné, komu případně konkrétní případ, je z hlediska procesních požadavků nedostačující. Proto lze postup žalovaného, jenž žalobce i přes jeho výslovnou žádost neinformoval o osobách Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávněných rozhodnout o podaném odvolání, považovat za vadu řízení. Nicméně, ne každá vada řízení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. I přesto, že se žalovaný dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, neboť ani poté co žalobce zjistil, kdo bude ve věci rozhodovat, nenamítal podjatost této konkrétní úřední osoby. Argumentace žalobce o hypotetické podjatosti úřední osoby a oprávněné obavy z jejího možného seznámení s odvolacími argumenty, soud odmítá a považuje ji za účelovou. Osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení a jejich zástupcům, zvláště pak, když postup v rozporu se zákonem či způsobem řízení by v některých případech mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost. Nejedná se tak o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud tak shledal námitku žalobce nedůvodnou.

36. K námitce týkající se zařazení Návodu k obsluze mezi podklady k vydání rozhodnutí a neseznámení žalobce s nimi soud uvádí následující.
37. Dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v ust. § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl.
38. Ze správního spisu prokazatelně vyplývá, že správní orgán I. stupně jako žalovaný vzaly za základ svých rozhodnutí výstupní záznamy z měřicího zařízení, oznámení o spáchání přestupku, osvědčení o způsobilosti osoby, jež měření prováděla, ověřovací list, pořízenou fotodokumentaci z místa spáchání přestupku, výstup z aplikace Google – streetview a výpis z evidenční karty řidiče. Dne 31. 8. 2015 proběhlo ústní jednání, na kterém byly všechny tyto důkazní prostředky provedeny a zaevidovány jako podklady pro vydání rozhodnutí, a to za osobní přítomnosti zástupce žalobce. V dalším průběhu správního řízení, již nebyly pořizovány jiné důkazní prostředky. Soud tak nechápe, na základě jakých skutečností žalobce dospěl k závěru, že jedním z podkladů k vydání rozhodnutí byl Návod k obsluze a zvláště pak, že s ním žalobce nebyl seznámen. V postupu žalovaného soud procesní pochybení neshledal a žalobcovu námitku tak nepovažuje za důvodnou.
39. Poslední námitkou pak žalobce namítl neprovedení výsledku zasahujících policistů v důsledku chybně provedeného měření rychloměrem.
40. Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
41. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“

případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamenaná vůbec.“ Krajský soud bez jakékoli další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne nejen výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících funkčnost radaru nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.

42. V právě projednávaném případě zmocněnec žalobce při ústním jednání konaném dne 31. 8. 2015 navrhl provedení výslechu obou zasahujících policistů, neboť se domníval, že v důsledku špatně zvoleného místa měření došlo k reflexi, což mohlo ovlivnit přesnost měření, které tak bylo provedeno v rozporu s návodem k použití daného radarového rychloměru. Správní orgán I. stupně však nenařídil výslech zasahujících policistů, neboť nedospěl k názoru, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a bez dalšího přikročil k vydání rozhodnutí. Své tvrzení přitom opřel toliko o snímek z měřicího zařízení a mapu, zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, aniž by si opatřil zmiňovaný návod k obsluze.
43. Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění správních orgánů, a proto bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. Závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že místo měření a následně samotné měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a není tak dán důvod, pro který by bylo nutné vyslechnout zasahující policisty. Následně se ani žalovaný nepokusil vyslechnout zasahující policisty, založit do spisu návod k obsluze nebo si zajistit odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření vůbec proveden. Soud nemá za to, že je nutno bez dalšího vyhovět všem důkazním návrhům žalobce, avšak je nutno dokazování doplnit alespoň např. o odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, zda toto zařízení disponuje automatickou funkcí, která nedovoluje zhotovení snímku za nevyhovujících podmínek. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

44. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku ad I. zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, ačkoliv žalobce požadoval ústní projednání věci, nicméně možnost rozhodnout věc bez jednání byla dána dikcí ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
45. Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 15 342 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 2 142 Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 31. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)